

gennem Samlinger. Fra den 1. April 1907 etablerer Loven en Overgangstid, den lader Mandaterne endnu være gældende en Tid, nemlig til den 1. Januar 1910. Men Udvalgets selvstændige Eksistens ophører, Udvalget kan ikke samles, Ministeren ikke sammenkalde det. Hvad der er tilbage i denne Mellemtid, er en Adgang til at kunne holde en Samling eller flere, saafremt Rigsdagen tager Bestemmelse derom ved paa Finansloven at give en direkte Bevilling til en saadan Samling. Loven om det kirkelige Udvalg er saaledes ikke gældende under samme Vilkaar, som Loven om Menighedsraad, begge til 1. Januar 1910. Faktisk har den kun været gældende til 1. April 1907, hvorefter der kræves en ny og direkte Rigsdagsbeslutning for at muliggøre det kirkelige Udvalgs Liv endnu til 1910, i alt Fald et Liv, som giver sig Udtryk i, at Udvalget kan samles til Arbejde. Ganske vist udtalte det ærede 1ste kongevalgte Medlem, at saadanne Bestemmelser om, at en Bevilling skal være given paa Finansloven, findes jo ogsaa i andre Love. Nej, det ærede Medlem vil sikkert erkende, at der er betydelig Forskel paa Bestemmelsen her og paa dem, som almindelig optræde i Love. I andre Love hedder det noget saadant som, at Udgiften ved Tilsynet eller ved det her etablerede Tilsyn bestemmes nærmere ved de aarlige Finanslove, Udgiften til det og det fastsættes gennem de aarlige Finanslove. Men her er faktisk intet mere tilbage af Loven end Muligheden for en ny Samling, en Ekstrasamling i 1907—10, men hvorom det saa udtrykkeligt hedder i Loven, at det kan ske, naar Rigsdagen dertil giver sin Bevilling, altsaa det sættes som absolut Betingelse for, at en saadan Samling kan finde Sted. En Lov om direkte Forlængelse af Loven om det kirkelige Udvalg vil altsaa betyde en Forlængelse af det sidste Tidsafsnit af Udvalgets Liv, en Muliggørelse af, at Udvalget paa ny kunde træde sammen, saafremt Rigsdagen tager Beslutning derom ved at give Bevilling til en Samling, hvis Ministeren eller et Medlem af et af Tingene eller af Finansudvalget stiller Forslag om en saadan Bevilling og faar den gennemført. I og for sig kan der naturligvis ikke være principielle Indvendinger mod en saadan Forlængelse, som væsentlig vilde betyde, at Udvalgets Mandater fortsættes, saafremt der senere af Rigsdagen skulde blive bevilget Midler til en Ekstrasamling. Men jeg maa kun hævde, at Formaalet med Nedsættelsen af det kirkelige Udvalg er opfyldt ved Udval-

gets Afgivelse af Betænkning og Forslag om de Sager, hvorom det var nedsat. Udvalget har udført sit Arbejde, og direkte Forbindelse mellem de to Love, saaledes at de samtidig maatte udløbe eller samtidig fortsættes, kan der saaledes ikke være.

Hvad der ligger for her, maa derfor i væsentlig Grad være dette: Have vi i Menighedsraadene fundet en Institution, der udfører et saadant Arbejde — naturligvis ogsaa her et Arbejde i menneskelig Skrøbelighed —, at man maa ønske det fortsat, eller kunde der være Stemning for, at det Arbejde, der er begyndt her, det Liv, som mange Steder er tilvejebragt gennem Menighedsraadene, nu brat skulde afsluttes ved Udgangen af indeværende Aar? Jeg tror ikke, at der i Virkeligheden vil kunne være Stemning herfor. Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) mente, at det var uberettiget af mig at sige, at denne Institution, Menighedsraadene, var modtagen med almindelig Sympati. Det ærede Medlem henviste til, at en stor Del ligegyldige holdt sig tilbage fra at lade sig indskrive paa Valglisten og fra at stemme. Ja vel, siger jeg, det var meget rigtigt af de ligegyldige at holde sig tilbage, og det var meget heldigt, at de gjorde det, idet de altsaa ikke ved at stemme forrykkede Resultatet og gjorde Menighedsraadene til noget andet end det, de virkelig skulde være: et Udtryk for de bevidst kirkelige Medlemmer indenfor Sognene. Jeg skal dog erindre om, at der meldte sig 350,000 Vælgere, hvilket dog viser, at der overfor noget saa ganske nyt var betydelig Interesse omkring i Landet. Jeg er overbevist om, at denne Interesse er vokset rundt omkring, og at Menighedsraadene sammen med de mange Præster, som have været glade ved at samarbejde med dem, mere og mere ere komne i Gang med det Arbejde, som hidtil har ligget for dem, og det store Arbejde, som videre kan kalde paa dem.

Matzen: Jeg kan ikke undlade at udtale Ønsket om, at den højtærede Minister havde taget et andet Standpunkt til disse betydningsfulde Forslag, som foreligge og ere udarbejdede angaaende de kirkelige Forholds Ordning, end det, som han indtog i 1903. Lovene om Menighedsraad og om det kirkelige Udvalg gælde for 6 Aar, og jeg antager, at det har været dette høje Tings Opfattelse, at saa havde man Tid til at overveje, forberede og udarbejde de kirkelige Love og eventuelt tillige behandle dem her i Tinget. Det kirkelige